

ניצוצות

האיש שהעז

יותר מדי

האיש התלוי באוויר ומצלם בזווית מוזי... רה כליכך הוא פאטרס פוזה, צלם קולנוע צרפתי, אשר התפרסם בשל העזתו הרבה במצביעי-הצילום שלו.

פוזה צילם, למשל, את גבר ואשה וזהו יות כדי לחיות של קלוד ללוש, והיו בי סרטים אלו צילומים שדרשו סיכון אישי. לאחרונה, נסע פוזה לארגנטינה, כדי ל- צלם סרט דוקומנטארי על חייו של חואן פאנג'יו, אחד מנהגי המירוצים המפורסמים בכל הזמנים.

לצורך צילום אחד המירוצים, עלה פוזה

פאטרס פוזה צילום אחרון

למטוס קטן, כיוון את מצלמתו, אבל עוד לפני שהספיק לצלם, נפל המטוס, התרסק, וכל גוססו נהרגו.

האסיר ההומוסקסואלי

המפורסם ביותר

בימים טרופים אלו, כאשר כל סטייה מיי גית הרשונית מתקבלת בהדחה בעולם הסר- טים, וזוכה מיד לסיפול על מסך רחב ובצי- בעים סבעיים, מוזר היה לראות איך הי קולנוע מוזיח כמעט לחלוטין את אוסקר ויילד את קורות-חייו.

מאז הסרט על משפטו המפורסם, לא הקי דישו לו אף מטר אחד של צלולואיד. המעוות יתוקן בקרוב. המפיק ג'ורג' סידיני הודיע על כוונותיו להסריט את זה פרופוני דים, וידויו האישי מאד של ויילד, שכתב כאשר ישב בכלא, באשמת ההומוסקסואליות.

לשם שינוי, נראה שהפקה זו תהיה הפעם לא רק סנסציונית בגלל הנושא אלא גם בגלל השחקנים.

סידיני החתים את סול סקופילד וריצ'ארד אהנבורו לתפקידים ראשיים, ואילו אתונוי קהאיל הודיע על נכוונתו לקבל על עצמו את התפקיד השלישי במעלה בסרט.

לשם לבמאי, מנסה סידיני לשכנע את... סיר לורנס אוליבייה. אוסף מפורסם יותר של אנשי תיאטרון משובחים לא יכול היה ויילד למצוא אפילו בחייו.

חדריך

תל-אביב

*** יומנו של שומר (אלנבי, צר- פת) — סיפור אלים להתריר על שוטר הי לוקח את ההוק בידיו ונוקם את מות ידי- דו. משחק טוב של מישל בוקה.

*** רסימי חיים (סטודיו, אר- צות-הברית) — סרט רגיש על משכיל אמר- ריקאי שאינו יכול ללדת את היום-מנות של בני-מינו אבל גם בין דלת-העם אינו יכול לחיות. מישחק מעולה של גיק ניקולסון.

*** התקווה הקבנה הגדולה (תל-

צחוק על חשבון הנשוי

אובהים זורים (,פאר, תל- אביב, ארצות-הברית) — מה יוצא דופן יותר מקומדיה אמ- ריקנית על מלחמת הדורות שאין בה זכר לרקע הפוליטי, הגזעני או האינטלקטואלי, המלווה היום כל מוצר אמרי- קני ראוי למוצאו?

וזהו סיפור על בורגנים, ובני-בורגנים, וקרובי-בורגנים, שיש להם עוד הרבה על מה להתווכח חוץ מאשר על שיטת הלימודים, הכוח-השחור או מלחמת ויאט-נאם.

וזהו הסריט המעמיד אלו מול אלו את אותם בורגנים, הבורגנים האובהים, הבורגנים המתחתנים, והבורגנים ה- הופכים זרים זה לזה, ואת מושגי האושר שלהם. גם אלו מושגים יחסיים מאד, מסתבר. הצעירים אומרים: בלי אושר, לא כדאי להיות נשוי. אצל המבוגרים, לעומת-זאת, כבר ברור מאלו כי: מי בכלל, בעולם, מאושר?

אם יש חיסרון בסרט, הרי זו ההיתפלות ליותר-מדי סיפורים קצרצרים. המון זוגות, בני כל הגילים, חולפים על הבד, והצופה, מספיק אך בקושי להכיר אותם. אבל, וזהו "אבל" חשוב מאד בקומדיה, הדיאלוגים תמיד מפולפלים. בין אם המדובר באשה, אם-טיפוס אמריקנית, המנסה לאנוס את בעלה במקום להיכנע לו, ולו אף למראית-עין, או גבר המנסה לשמור על שלום-בית

אם בורגנית וכן בורגני: מי מאושר?

עם אשתו ועם אהובתו משך 20 שנה, אלו שתי דוגמאות מתוך שפע מצבים קטנים אנושיים ומצויים מאד אצל בני-אדם שהגיעו למסקנה שהנשואין אינם גן-עדן. אבל לעומת גיהנומים אפשריים אחרים...

והעיקר: צוות שחקנים מנוסים כמו ליג יאנג, הוני בדיליה, ריצ'רד קאסטלנו (שהועמד ל"אוסקר" על תפ- קידו כאן) הופכים את השעתיים לקצרות יותר.

גורל מתוק של יתומה

גיין אייר (,גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — זה מתחיל כמו "אוליבר", וזה ניגמר כמו "סיפור אהבה". לכן, אם החזרתם את הסדינים מן המכבסה אחרי "סיפור אהבה", תוכלו לנצלם שוב לניגוב הדמעות, בניסרה המחודשת והמגוחצת של "גיין אייר".

ואין זאת אומרת, חס וחלילה, שליתומה המכוערת מסיפורה של שרלוט ברונטה צפוי סוף כמו לגיבורה היפה של "סיפור אהבה". אל דאגה, גיין נופלת בזרועותיו של רוצ'סטר העיוור, עוד בטרם הופיעה המילה "סוף" על הבד. הבכי הוא אומנם סבל, אבל מביא תענוג עצום לכל- כך הרבה עלמות ענוגות ונשים רגשיות, עד שהוא ההצד- קה היחידה שאפשר למצוא לדלברט מאן, הבמאי שהגיש את "מארט" ו"מסיבת הרווקים", כשעבד עם תסריטאי גדול כפאדי שאייפסקי והרבה סרטים טובים פחות, כשעבד עם תסריטאים טובים פחות.

אשר לצמד השחקנים: סוזנה יורק לא יכולה להיות קשוחה, דוחה או מכוערת, אפילו אם ניסה הבמאי להוריד ממנה כל איפור ולהחוויר את צבעיה הטבעיים. ג'ורג' סי. סקוט הוא גבר כה משכנע ושחקן כה מקסים זה היה בלתי ניסבל.

יורק וסקוט ב"גיין אייר"

עד שהוא נראה גדול על שורות התסריט שהושמו בפיו. אפשר רק להתנחם בעובדה שעם שני שחקנים אחרים, ג'ורג' סי. סקוט הוא גבר כה משכנע ושחקן כה מקסים זה היה בלתי ניסבל.

יין צרפתי ואיטריות

ישנה נערה במרק שלי (,אופיר, תל-אביב, אנגליה) — קומדיה זו זכתה להצלחה עצומה על בימות לונדון, ולא ירדה מקרשי-הבמה במשך שנים ארוכות. עתה, כשהועברה לקולנוע, קל להבין מדוע נהרו הבריטים בהמוניהם לחזות בהרפתקת-האהבים של טועם מעודן, מומחה ליינות, בשרים, גבינות (בעיקר נשים), הנופל קרבן בהיסח הדעת, לאטריה אמריקאית פשוטה.

הסיפור אמנם אינו מקורי — אבל מי יכול עוד להרשות לעצמו לחפש בימים טרופים אלה מקוריות? העיקר הוא שפיטר סלרס, בתפקיד הטועם המאוהב בעצמו וברווקותו הנצחית, זוכה לאחד התפקידים הקומיים המוצלחים ביותר שלו מזה שנים רבות, כשניתן לו באמת לבנות טיפוס ולא קריקטורה.

גולדי האון, בדמות האמריקאית הצעירה שאינה רגילה להתייחס לאהבה בכל דיקדוקיה-הטכס של הדור הקודם, והמודדת על השעון את הזמן הדרוש למאחבה עד להנחת הידיים ממש, עושה מיטעמים מכל שורה.

ואילו הבמאי, רון באולטינג, מוותיקי המסורת של הקומדיה הבריטית ומי הטובים שבבמאים, מנצל כל סיטו- אציה אפשרית להעמדת דמויותיו במצבים מבדרים. למשל:

סלרס והאון: פנים מוז עכוז

פיטר סלרס עולה במעלית עם העלמה האון השיכורה על כתפיו, כאשר מעריצה מבקשת ממנו אוטוגרף. ושעה שסלרס חותם, מוצאת המעריצה את עצמה מתבוננת ישר אל... עכוזה המקסים של העלמה המונחת על הכתף.

אביב, ארצות-הברית) — תיאור מלודרמטי ממוסחר מדי לקריארה של אלוף-העולם הכושי הראשון באיגרוף, ראוי להערכה ב- זכות גיימס ארל ג'ונס המגלם את התפקיד הראשי. *ירושלים שלי* (בני-הודה, יש-